

Анатолій Григорук

ЧИМ ХАТА БАГАТА

Книга X

Скільки злодюзі не красти, не мине він напасті

У Денискового тата золоті руки. Він що хочеш злагодить: і гойдалку, і свистка, й годівничку, і лука із стрілами. А оце вчора взяв цупку дротину й поробив Денискові та всім його друзям ловкенькі ключечки. Щоб ними обручі котити.

– Тренуйте, хлопці, ноги, – добродушно усміхаючись, сказав тато. – Та так, щоб могли смаленого вовка догнати.

От вони цілісінький день свої ноги й тренують – бігають з обручами наввипередки, поки й сили стане. Обгасали всю закутину села, вихопились у поле. Женуть путівцем, аж сорочки їм за спиною спухирилися. Коли бачать – бреде назустріч віслючок. І що дивно – сам-один, без хазяїна. Ще й саморобний візок за собою тягне.

– А це ж чий він? – пригальмував обруча Костик.

– Микити Клішти, що над ставом живе, – виявив обізнаність Василько. – Віслючок у нього аж із Молдавії. – Та знаємо, – нетерпляче махнув рукою Дениско. – Цей дядько дуже на чуже ласий. Його вже не раз на крадійстві ловили.

– Цікаво, чого це він відпустив віслючка додому самого? – замислено сказав Костик.

– Може, він не відпустив. Може, ззаду назирці йде, – висловив припущення Тимцьо. Хлопці пробігли за віслючком якийсь час, роззираючись на всі боки, і впевнилися, що Клішти нема ніде й духу.

– Давайте трохи під'їдемо, – запропонував Василько.

Тут уже нікого не треба було припрошувати.

Повкидали хлопці у візок обручі та ключки і самі стеробкались.

У візку – свіжа пахуча трава. А під травою – ой, леле! – повнісінько кукурудзяних качанів.

– Ти диви! – підхопився на коліна Дениско. – Це ж із колгоспного лану! Значить, крадені... Тепер зрозуміло, чого ослика самого пущено. Без хазяїна що з нього спитаєш!.. Ні, зараз ми завернемо його до правління.

– Тпру! Стій! Ти арештований! – загукали хлопці осликові.

Але той спокійнісінько йшов собі своєю дорогою, ліниво відганяючи хвостом гедзів.

Дениско зіскочив з візка, ухопив жмутик трави, забіг віслючкові наперед:

– На ось, пригощайся.

Віслючок зупинивсь, нюхнув траву, обережно взяв її губами, пожував неквапом і ковтнув.

– Давайте ще! – гукнув хлопцям Дениско.

Всі поскочувалися з візка на землю й почали один поперед одного простягати віслючкові жмутики трави. Але тільки поманять, а далі кроків на п'ять відступляться і знов простягають руку з травою.

У віслючка, за всіма ознаками, прокинувся апетит. Він прискорив ходу і, трюхикаючи за хлопцями, невдовзі опинився біля правління. Хлопці підманили його якраз під вікно кабінету голови колгоспу. Голова почув якийсь шарварок, вийшов на ганок. Він уважно вислухав хлопців, подякував за пильність, рішучість та винахідливість. Ще й кожному руку потис. А віслючка наказав одвести на колгоспну обору.

Дядько Клішта прийшов по свою худібку аж увечері. Тут-таки на нього склали акта, і голова правління сказав:

– Микито! Скільки злодюзі не красти, не мине він напасті.

